

Zmarł adw. Zbigniew Dyka

Zmarł adwokat Zbigniew Dyka, wieloletni działacz samorządu adwokackiego, minister sprawiedliwości w latach 1991-1993. Miał 91 lat.

Pogrzeb Pana Mecenasa odbędzie się 10 maja o godz. 13.00 w kaplicy Cmentarza Rakowickiego w Krakowie.

Urodził się 5 października 1928 r. W czasie II wojny światowej walczył w Szarych Szeregach. Był więziony przez gestapo. Po wojnie studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po studiach rozpoczął aplikację adwokacką w Krakowie. W 1961 roku złożył egzamin adwokacki i rozpoczął pracę jako adwokat.

Od początku aktywnie działał w samorządzie adwokackim. Pracował w komisjach Okręgowej Rady Adwokackiej w Krakowie. Pełnił funkcję rzecznika dyscyplinarnego przy ORA w Krakowie. Od 1986 był członkiem NRA. W latach 1989-1992 był wiceprezesem Naczelnej Rady Adwokackiej, w latach 1995-2001 był rzecznikiem dyscyplinarnym przy NRA. Przez wiele lat był również konsultantem Prezydium NRA. Prowadził szkolenia dla aplikantów adwokackich z zakresu prawa karnego oraz z retoryki. Był jednym z najbardziej aktywnych twórców ustawy „Prawo o adwokaturze” oraz głównym autorem tzw. „dużej” nowelizacji ustawy Prawo o adwokaturze. Był autorem bądź współautorem licznych regulaminów wewnętrznych adwokatury.

W 1984 roku jako pełnomocnik Naczelnej Rady Adwokackiej, w procesie przed Sądem Najwyższym z wniosku ówczesnego ministra sprawiedliwości o uchylenie uchwał I Krajowego Zjazdu Adwokatury, podjął się wyzwania prowadzenia odważnej i skutecznej obrony praw adwokatów. Na dowód uznania dla tych działań NRA podjęła uchwałę, że „Dobrze zasłużył się Adwokaturze Polskiej”.

W okresie stanu wojennego był aktywnym działaczem jako członek komisji ds. działalności publiczno-prawnej NRA, w 1984 roku oceniony przez ówczesne ministerstwo spraw wewnętrznych – urząd bezpieczeństwa jako jeden z kilkunastu adwokatów w Polsce szczególnie niebezpiecznych dla systemu politycznego.

Miał również zasługi jako aktywny działacz NSZZ „Solidarność”. Jesienią 1981 roku został krajowym doradcą NSZZ „Solidarność” rolników indywidualnych. Doradzał również „Solidarności” rzemieślniczej.

Uczestniczył w chłopskich strajkach w Rzeszowie, Bydgoszczy i Siedlcach, współprowadząc w imieniu NSZZ „Solidarność” rolników indywidualnych rokowania z przedstawicielami władz. Jako pełnomocnik NSZZ „Solidarność” rolników indywidualnych rejestrował ten związek przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie.

Był uczestnikiem I Krajowego Zjazdu NSZZ „Solidarność” w Gdańsku.

Był obrońcą w procesie politycznym m.in. Anny Walentynowicz i ks. Adolfa Chojackiego. Zaangażowany w obronę represjonowanych działaczy opozycyjnych w okresie stanu wojennego.

W 1991 r. wyznaczony na Prezydenta Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa zrzekł się tej funkcji, nie mając możliwości utworzenia konstruktywnego zarządu miasta.

W rządach Jana Olszewskiego i Hanny Suchockiej pełnił funkcję ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego. Był również posłem I kadencji Sejmu, w którym został wybrany przewodniczącym komisji sprawiedliwości oraz wiceprzewodniczącym komisji regulaminowej, a także przewodniczącym podkomisji ds. opracowania regulaminu Sejmu. Był jednym ze współautorów

regulaminu Senatu RP I kadencji.

Był wieloletnim członkiem Zjednoczenia Chrześcijańsko-Narodowego oraz wiceprezesem Zarządu Okręgu Małopolska przez jedną kadencję.

Współautor monografii o solidarnościowym Obywatelskim Centrum Inicjatyw Ustawodawczych.

W 2004 r. otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Odznaczony również Medalem Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości, samorządowymi odznakami: „Adwokatura Zasłużonym” oraz „Wielką Odznaką Adwokatura Zasłużonym”, której był pomysłodawcą.

Był doskonałym mówcą, legislatorem, cieszył się wielkim zaufaniem i autorytetem wielu pokoleń adwokackich. Był też Człowiekiem o niezwyklej elegancji i kulturze osobistej.